

ВАСИЛ МИРЧЕВ
ШАМАН

chitanka.info

Свиреп вятър фучеше между сергиите на пазара и разхвърляше боклуците, останали в края на пазарния ден. Такива виелици събаряха какво ли не по пътя си и денем предизвикваха ругатните на окъснелите минувачи. За зла съдба, закъснели хора нямаше, а наместо недоволни викове долитаха писъци. Плач на ужас и отчаяние, вопли на човешко същество, което се бореше за живота си. А свирепият вятър прелиташе между сергиите и бе фатално закъснял. Този вятър бях аз.

Приел формата на фурия, прекосих реномираната част на Женския пазар и се стрелнах към бараките на стария. Надуших миризмата на смърт, зловоние на сѳра, примесена с мърша. Това бе вонята на духовете Мори и ставаше все по-непоносима. Когато пристигнах пред старата църква, аз се материализирах в шаманското си тяло и се изправих върху потресаващ на вид звяр.

Червей с размерите на минибус вилнееше между сергиите. Тялото му бе сглобено от разложена хуманоидна и животинска кожа, а множество човешки крака, пришити към плътта, се влачеха по земята. От долната му челюст се спускаха гнусни ганглии и пипала, които разкъсваха плътта на млада жена, уловена в зейналата паст на звяра.

До лигавото туловище от трупове коленичеше младо момиче, което бе изпаднало в истерия. Една злокобна история, скрита от простосмъртни очи. За жената бе късно, но за момичето все още имаше надежда. В ръката ми блесна копие, обвито в сияйна мъгла. Засилих се към звяра и забих острието в туловището му. Гъста течност, подобна на нефт, бликна върху мен... Адът се отприщи.

Часове по-рано обикалях из Женския пазар, известен още като „Кирков“. Ако бяхте наше момче или момиче, щяхте да видите среден на ръст мъж в средата на двадесетте си години. С не много мускулесто, но стройно релефно тяло, по което бяха изрисувани пет магически татуировки, чрез които черпех силите си. Върху торса ми, на двете гърди, ще видите изобразени куче и роза, по ръцете татуировка на ураганен вятър, на рамото дърво с корени, а на другото — броня от шипове. В едната си ръка ще държа копие със сияен връх, а в другата на дълга верига ще се полюшва обкованият от сибирски ледове шрьодингеров куб.

Зърнете ли ме с очите на простосмъртен, ще видите един весел любител на рок музиката, обут в скъсани джапанки и избеляла черна фланелка. Наместо копие и куб на Шрьодингер, ще ме мернете с кофа и прът за почистване на прозорци.

Иначе, името ми е Вихър. Знам, звучи като име на граничарско куче, но за това си има рационално обяснение. Преди осем години бях ловец от шаманите на Кучето. За разлика от останалите шамански задруги, които живееха по планините, ние, Кучетата, от векове обитавахме в градовете и селата. Професията на ловците идваше с голяма заплата и доста привилегии. Тогава дори си имах и приятелка. Спокойно, тя не лаеше. Но, както знаете, животът е низ от пикове и падения. И ето че стана една беля и бях принизен до статута на „чистач“. Парите свършиха, а белята, която направих, се отрази на връзката ми. Така приятелката ми узна, че също има Силата и замина за Стара Планина, където започна обучение за шаман. Аз останах да си почиствам боклуците.

Имах дисциплината да приключвам с почистването още с падането на здрача, когато излизаха Морите. Спокойно обикалях и се радвах на ниските цени на уханните, но безвкусни нашенски ягоди. Разходката из пазара „Кирков“ бе като разходка из екзотична ориенталска страна. Докато обикаляш, имаш чувството, че си едновременно в Афганистан, Индия и Турция. Сергии, препълнени със зеленчуци, се редуваха с бараки, в които се продаваха ядки и ленено семе. Срещу тях се мяркаха магазини за наргилета и арабска храна. Тук-там изскачаха разсадници и сергии, препълнени с цветя и кипариси.

Имах още половин час до пълното спускане на здрача. Купих си стек контрабанди цигари, взех си една бира и се заех за работа. Според легендите, Морите бяха нечистите духове на убийците, но истината за тях е доста по-друга. Те са духове, които когато попаднат в нашия свят, се обвързват с телата на мъртвите. Нещо като некроманти, но доста по-различни, тъй като могат да се крият в образа на жив човек.

Ние, Кучетата, имаме силно обоняние. Така успях да подуша и локализирам нечистото съществуване. Ориентирайки се сред миризмата на скара и подправки, надуших следата. Тя ме отведе до един едър и мускулест тип с ланец, който се разхождаше в тълпата. Миришеше

доста по-слабо от обичайното, което ме наведе на мисълта, че е някой от по-малките духове.

Проследих го с поглед и прецених ситуацията. Трябваше да го заведа на закътано и да го пречукам. Това бе нужно защото светът на скритото се изтънява на подобни претъпкани места и работата става сложна. После щях да уловя душата му с копието и да го затворя в Шрьодингеровия куб. Наричахме куба така заради теорията на Шрьодингер за котката и кутията. Демонът в куба можеше да се гърчи и да се възнесе при своите. В противен случай, моят надзорник Ибрям Ага щеше да прати духа в неговото си измерение, което на практика значеше същото. За това бяхме нарекли сибирския артефакт на теорията на Шрьодингер. Шансът нещото да остане вътре е петдесет на петдесет и каквото и да се случеше, резултатът бе един и същ. Имаше и трети сценарий, за който не ми се говори, тъй като е доста неприятен и по-добре да не се случва.

Потупах мъжаката по рамото му и кимнах да излезем в страни от пазарището, за да си „разчистим сметките“. Той ме погледна с малките си свински очички, невярващ, че някой е способен на такава дързост.

— Какво искаш бе? — сопна ми се той и посегна да ми забие шамар.

Отдръпнах се и после го сригах между краката. Не бях изненадан, че говори. Морите владееха мимикрията и успяваха да възприемат определени човешки модели на поведение. Той ме грабна за яката и направи това, което очаквах. Издърпа ме встрани от пазара, където можех да си свърша работата. Прътът в ръката ми, промени външния си вид и острието му потъна в мъглявина.

В очите му се прочете смущение и изумление. Подлъгах се, че това е добър трик на духа да ме излъже и бях на път да се превърна в убиец, когато ме връхлетяха четирима стокилограмови фитнес машини, които явно само това бяха чакали.

— Остави шефчето на мира, бе парцал! — развика се един от тях.

Сега ще ви разкажа каква бе цялата бяла. Морите бяха плъзнали из града като ракови клетки. Те се хранеха с плътта на живите, но напоследък бяха започнали да стават лукави, да лъжат и да се прикриват по-добре. Духът, белязал този човек с миризмата си, ме бе

пратил за зелен хайвер. Мъртвото същество изобщо не бе на пазара, а се спотайваше някъде, където не можех да го подуша.

Що се отнася до петимата смелчаци, скочили срещу един, можех да ги свърша за минута. Не искам да се хваля, уменията ми надхвърлят многократно тези на повечето шамани и в миналото бях заплатил сурова цена за това. Работата беше там, че заветът, който полагат Шаманите, им забранява да нараняват смъртни в мирни времена. Тези, които прекрочваха завета, биваха преследвани от ловците. За това и бях станал ловец. Ненавиждах насилието срещу по-слабите. Но тъй като не участвахме във война, трябваше да сведа уменията си до ръкопашен бой.

Юмручният бой е нещо, което бе проблем когато години наред си разчитал на шамански чародейства. Можех и да избягам, като се превъплътя във виелица, но в главата ми се разбиха два юмука от разгневените борчета. Блъснах се о стената до мен и изстенах.

Човекът, който ме удари, сви ръката си. Не знаеше как да удря и явно си бе счупил пръстите в твърдата ми кратуна. Опомних се и отвърнах на удара. Четиримата се завъртяхме във вихъра на боя и те повече си пречеа, отколкото да си помагат.

Когато минеш тренировъчния лагер на Шаманите, научаваш едно-друго за ръкопашния бой. За секунди един се гърчеше на земята, подкосен в сгъвката на крака, а втори залитна при неуспешен опит за удар в главата ми. Уви, всичко приключи, когато върху черепа ми бе стоварена щайга с изгнили домати. Това ме повали на земята, където поех десетки шутове в лицето, а после припаднах от зверски побой.

Събудих се в линейка. Навън бе тъмно и прецених, че „Спешна помощ“ е закъсняла с поне два часа. Никой не бе разбрал какво се бе случило. Или по-лошо, хората не бяха посмели да викнат полиция. Всеки друг на мое място щеше да лежи в кома. Но аз бях Шаман, а ние, шаманите, не умирахме толкова лесно.

Санитарят в линейката ме погледана втрещено, когато изтръгнах системите и се изправих. Опита се да ме спре, аз го блъснах, отворих вратата и се хвърлих в движение. Татуировките по ръцете ми се нажежиха като калено желязо. Вместо да се размажа на асфалта, тялото ми изгуби масата си, а аз се превърнах в бурен вятър.

Ето ме отново, насред ужаса, между двете части на Женския пазар. Жената бе погълната в зурлата на звяра и последните й капки

живот изтичаха, степени под киселината на лигавата твар. Тя пицеше, но нямаше кой да я е чуе, тъй като бяхме в буферна зона между две измерения. А аз отново бях загазил. Това бе един от най-големите и отвратителни Мори, с които се бях сблъскавал. До сега бях почиствал всякакви гадни чудовища, но това ми идваше в повече.

На всичкото отгоре днес май бях слънчасал, тъй като въпреки дългогодишния си опит нападناх звяра, сякаш посягам да ударя другарче в детската градина. Копието бе заседнало в туловището му, а аз не можех да го извадя, колкото и да напъвах мускули.

— Така няма да стане — изръмжах и по-скоро размазах, отколкото да избърша кръвта от лицето си.

Отстъпих от звяра, присвих пръстите си и в следващия момент ме проряза болка, сякаш съм си счупил кост. Пръстите на дясната ми ръка се сраснаха един в друг, татуировката с розата се нажежи до червено. След секунди болката секна, а татуировката придоби стария си черен цвят. Ръката ми се бе превърнала в дълъг двадесетсантиметров шип, извит като роза. Започнах да буча с бодила мястото около заседналото копие.

Ура! Ето че така привлякох вниманието на духа-мор. Той отвори уста и когато торсът на жената се хлъзна на земята, стана ясно, че беше време да приключвам с игричките. Духът се извърна бавно и заплашително към мен, и с множеството си крака се засили напред. Пипалата му се стрелнаха изненадващо бързо, но този път бях подготвен. По ръцете, раменете, лактите и части на краката пораснаха смъртоносни черни тръни на рози. За стотни от секундата лявата ми ръка мутира в блестящо черно острие. После изпитах силна болка — цената, която плащам за тези екстри.

Започнах да сека ганглии и пипала с мечашип и избодох очите му, но въпреки това звярът ме притискаше с туловището си. Бях достатъчно бърз, че да отскоча няколко пъти и да не се окажа с гръб към някоя от сергиите. Равносметката — драскотини за мен и смъртоносни рани за него, но не това беше целта. Не трябваше да го убивам, а само да го пленя в куба, използвайки копието.

Останал без очи, червеят се мятеше озверял във всички посоки. Сега бе моментът. Свих се като таралеж и иглите излетяха от тялото ми. Във въздуха те се превърнаха в гигантски гвоздеи, които приковаха звяра към земята и дървената колиба зад него. Приблжих се до него,

грабнах копието и с все сила започнах да го дърпам. Душата на мора бе уловена в сияйната мъгла около острието. В следващия миг туловището се пръсна на съставните си части и ме повали на земята. Целият бях покрит с парчета гнила плът и черна кръв. Копието стърчеше със счупен връх, а от мора бе останало само парче черен кристал, което означаваше само едно — лош сценарий.

Когато се съвзех, потърсих клетото момиче. То бе изгубило ума и дума. Махнах с ръка пред лицето ѝ, като я хипнотизирах. Девоичето нямаше да помни ужаса от случилото се, а на мен се падаше досадната работа да пиша рапорт до ТММФЛ (Тайно министерството на магията, фолклора и легендите). Те щяха да измислят как да покрият случая с изчезналото тяло на майката. А аз трябваше да измисля някакво обяснение пред Ибрям Ага.

Час по-късно се дотърсих до сервиза за аудио и видео техника, който обитаваше Ибрям Ага. Едно време той ми бе шеф и се считаше за голяма клечка. Преди да ми стане началник, е бил нависоко в структурите на Държавна сигурност. Сега ми се падаше надзорник, тъй като бе един от преките виновници за гафа с духовете-мори.

Мястото се намиреше в един от крайните квартали и по-скоро представляваше малко хале. Прекрачих прага и се озовах в помещение, претъпкано с разглобени телевизори, касетофони и други чудесии.

Дебелакът бе седнал на малко бюро и поправяше едно дистанционно. Ибрям Ага бе едър, с лек загар по кожата, с малки очи. Бе облечен в оранжев работен гащеризон. Трудно ми беше да си представя как с тези дебели пръсти успяваше да борави с толкова фина техника. Да поправя разни неща му бе хоби и явно се издържаше от това. Зад бюрото му имаше огромен плакат на футболен клуб „Фенербахче“, в който някога е бил нападател.

— Мара ба! — поздрави ме Ибрям, когато ме видя и лицето му се разтегли в мазна усмивка. — Закъсна.

Усмивката му се стопи, когато се изсипах в стола, проснах куба на земята и хвърлих на бюрото черния кристал. Ибрям Ага ме погледна строго.

— Счупи се — въздъгнах, преструвайки се, че ми пука.

— Не се е счупило — отвърна ми той и ме посочи с пръст. — Ти го счупи!

Ставаше дума за копието и това, което бе останало от духа. Дебелите бузи на Ибрям затрепереха, погледът му стана жесток и слюнки започнаха да избиват по устните му, докато говореше.

— На вас, българите, все някой ви е виновен. Никога няма „аз“, винаги е: изгуби се, счупи се, затри се, случи се...

Ибрям Ага гледаше на останалите като на малки и глупави деца. Стиснах зъби готов да излая някоя псувня, но се сдържах и обърнах поглед към един телевизор, по който даваха новини. Тирадата бе кратка, а цялата драма произтичаше от това, че Морите нямаха концепция за добро и зло. Те са като децата — нямаха съзнание какво вършат, и за това трябваше да бъдат пленявани, а не убивани. За това бе виновна богинята Мора, но това е друга история, пък иди го обясни на предубедени личности като Ибрям. От общо триста духове това бе десетият дух, който убивах по невнимание.

Накрая Ибрям се успокои и се отпусна, като ме застреля с нелепа констатация.

— Трупаш си карма. Много лоша карма.

Езотеричните залитания на Ибрям Ага бяха в състояние да ме вбесят. Той не го правеше нарочно, но когато надуши, че не мислим еднакво, продължи брътвежите си от сорта на: „Всяко действие си има равно по сила противодействие“, а скапаният ми живот бил доказателство за теорията на кармата. Бях уморен, пребит, гладен и разочарован. Докато се блещех и учудвах на думите му, бях окончателно разстрелян от неочаквано предложение.

— Искаш ли отново да бъдеш ловец?

Не бях ловувал от шест години. От друга страна, това бе още по-опасна и отговорна работа и включваше убийството на хора. Ибрям Ага извади чисто нов айфон, натисна няколко пъти тъчскрийна и плъзна телефона по бюрото към мен. Взех устройството, на което имаше заредени снимки.

— Вълци? — изръмжах ненавистно.

Докато разглеждах снимките, Ибрям Ага превключи на сериозен и делови тон.

— Двама мъже и две жени. Преди година един от тях избягал от затвора „Царевец“. Миналия месец е помогнал на останалите трима да избягат. Оттогава се укриват в София кат’ обикновени граждани и търсят начин да се свържат с техните, които да им помогнат да избягат. Що още не са избягали, остава загадка.

Затворът бе място, където от векове затваряха злодеи, хали, и зли шамани като вълците. Те бяха предатели, които дружините на Мечките, Змиите и другите ордени преследваха ожесточено. Някога Вълците били едни от най-силните шамански дружини, които дошли заедно с прабългарите от изток. Бяха останали с нас по време на турското робство и във всеки един лагер имаше тяхна хижа. Преди да се родя, обърнали плаща, убили първия пазител (могъщ и стар змей) и извършили страшно клане. За щастие, останалите шамани осуетили преврат, прогонили Вълците завинаги и запалили хижите им. Това предателство бе известно още като „Клането при Райската хижа“.

Не се знаеше как са избягали, но Снимките с разкъсаните тела на Тангрините, които са ги охранявали, говореха, че нещо в плана се бе объркало.

— Сибил е лидерът. Тоз до нея, якият, е Виктор. За Жана немаме ник’во инфо. Ниският с брадата е Мирослав и е последната ни следа. Пратихме един ловец да снове около дома му, но от кучето намерихме само главата. Тялото още го търсим.

Ибрям Ага се захили някак си подигравателно. Българският фолклор оприличаваше Вълците като творение на Сатаната, докато за турците то бе уважавано животно. А сега турчин ме пращаше да убивам вълци. Дори не си направих труда да изтъквам иронията.

— Наградата е по сто ’иляди на вълча кожа. Делим по равно.

Ибрям Ага лъжеше грозно, парите бяха повече, а и като всеки балканец обожаваше пазарлъка. Аз щях да се изтрепя от работа, а той щеше да прибере големите пари.

— По-скоро не — отвърнах аз.

— Хайде, ти си най-добрият ловец — опитваше се да ме убеди с подмазване.

Поправка. Един от най-добрите. Това, че имахме липса на компетентни кадри не ме правеше най-добрият.

— Скоро ще приключиш с морите и животът ти почва наново. Имаш нужда, дет’ се вика, от малко келепир.

— Не обичам Вълците, но нямам намерение отново да се превръщам в убиец.

Не че не бях убивал и преди. Бях станал ловец от благородни подбуди, но условията и битките в хайките ме превърнаха в горделив звяр, не по-лош от Вълците. После се случиха и по-мрачни неща. Определено нямах нужда от повторно пропадане в мрака.

— Не знам — измънках.

— Слушай к'во, копеле тъпо — отвърна ми с леден тон Ибрям Ага. — Може и да си много силен шаман, ама си загубил цел в живота. А хората без цел са пътници. Виж се само, един от най-силните ловци...

— Бивш — рекох аз — Искам да бъда обикновен човек и да водя обикновен живот...

— А мож' стана заможен богат човек, с необикновено минало. Освен това си ми длъжник!

Думите му ме смазаха, защото част от тях бяха истина. Ако не си ловец, то ти си нищо в този коварен свят на шаманизъм и черна магия. Ибрям бе прав. Нямах цел в живота и не знаех какво ще правя, когато снемат наказанието ми. Но ето че ми се даваше шанс. От пълна нула можех да се превърна в легенда сред шаманите. Не знам защо се страхувах от втория вариант, когато първият бе лесен и напълно постижим. Интуицията ми подсказваше, че всичко това ще завърши много, много зле, но все пак реших да пробвам.

— Сто хиляди на глава — отвърнах му. — Нито повече, нито по-малко.

— Ето така те харесвам. Мъжката дума на две не става.

Станах от стола и тръгнах към изхода. Не си пожелахме „наслуки“, нито „късмет“ защото и двамата не вярвахме в късмета.

Заех се за работа още на следващия ден. От сутринта киснех срещу входа на въпросния Мир — невзрачна кооперация до Львов Мост. Такава скука, не мога да ви я опиша. Висях все едно съм пране и гледах входа, от който не излизаше никой. След час се реших да вляза вътре.

Входът смърдеше ужасно, но силната вълча миризма не можеше да се сбърка. Мир се бе устроил на втория етаж. Една мисъл ме

тормозеше. Защо, след като бе убил наш ловец, не си бе плюл на петите, а бе останал тук? Разбира се, щях да си отговоря на този въпрос, но по трудния начин.

Качих се на втория етаж и долепих ухо до паянтовата врата на апартамента. Нямахше никой. Не бях касоразбивач, но знаех как да отворя проста ключалка. Нито един магически капан, нито една аларма. Странно. След секунди вече бях в коридора.

Жилището представляваше двустаен апартамент. Хвърлих поглед на спалнята и кухнята. Върху неоправеното легло се въргаляха мъжки и женски дрехи. Тук живееха поне двама. Купонджии, ако можеше да се съди по празните бутилки от уиски и разхвърляните карти и чипове в кухнята.

Влязох в хола, който заради спуснатите щори бе обгърнат в сумрак. Имаше огромни етажерки с книги и на трите стени, дори на тази, през чиято врата влязох. Предположих, че тук бе живял някой писател или литературен критик.

Дръпнах щорите, без да се притеснявам, че това ще ме издаде. Ако домакинът ме надушеше, то значи и аз щях да го усетя и следователно да го хвана. Стана по-светло и вече можех да огледам цялото жилище. В края на хола имаше бюро, на което се мъдреше лаптоп с колонки. По рафтовете бе пълно с потънали в прах, стари томове, речници и енциклопедии. Две лавици с почистени от прах книги, привлякоха вниманието ми. До драмите на Шекспир се мъдреха класически автори на фентъзи, фантастика и хорър като Толкин и Лъвкрафт. Обитаващият това място явно имаше душа на мечтател.

На бюрото имаше още няколко книги. Взех една от тях в ръце. Заглавието бе „Шаман“ и останах леко объркан когато прочетох името на автора — Мирослав Пекунов. Бутнах мишката на лаптопа и видях отворена страница със събитие за премиера на „ново българско фентъзи“, която бе... днес.

Явно си имах работа с писател. Интелигентен при това, защото вместо да се крие, той бе решил да се слее с обществото. Перфектен камуфлаж. Реших да хвърля поглед на съдържанието на книгата. Отворих произволна страница. Главата започваше с цитат от Киплинг. Зачетох се, и след няколко минути ми прилоша, зави ми се свят. Оставих книгата и набързо набрах номера на Ибрям.

— Да. — Ибрям Ага никога не казваше „Ало“.

— Имаме проблем. Този Мирослав е заплаха не само за хората, но и за цялата националната сигурност. Издал е фентъзи книга, която не е никаква измислица, а чистата действителност за света на магията.

Ибрям Ага не разбираше какво точно му говорях, за това му разказах подробно как книгата описва нашия таен свят, хижите където тренираме и се учим, както и за злото, с което се борим.

— Този план трябва да бъде убит в зародиш — рече той — Ще ти пратя дружина.

— Не, няма да ми изпращаш нищо.

— Как така? Сам не можеш да се справиш.

— Разбира се, че няма да се справя, защото нямам никакво намерение да го правя. Не ни беше такава уговорката. Трябва да уловя четири вълка, не да разплитам конспиративни теории.

— Ще получиш по още двеста на калпак плюс още сто хиляди, ако предотвратиш тая история.

Замислих се. Явно на Ибрям Ага му беше голям зор да спре тези хора. Една книга не можеше да разбуди духовете чак толкова много.

— Ще ти дам адреса на книжарницата — вече се бях хванал на хорото, нямах избор, — чакам те там.

— Не мога да дойда — отвърна ми той — В сатурнова дупка съм, а в такава дупка мож' дори да умреш.

Идеше ми да го напсувам.

— Ще ти изпратя дружина начело с бившата ти приятелка.

— По-добре не, само ще ми се пречкат... — опитах се да възразя, но Ибрям Ага ми тресна слушалката.

Вторачих се в монитора. В таблицата за задачи бе зареден някакъв филм. Реших да проверя по какво си пада нашият писател. Отворих плейъра и се усмихнах. „Нова Надежда“, епизод 4 от сагата на Джордж Лукас „Междузвездни Войни“ бе стопиран на сцената, в която Хан Соло, Люк и Лея са в капана на боклукчийския отсек на кораба. Когато натиснах „плей“, ми стана пределно ясно защо Вълците не прикриваха следите си.

Стените на апартамента изскърцаха, сякаш имаше земетресение, и започнаха да се приближават една към друга. Стопирах филма, но стените продължаваха да се местят, както бе в сагата на Лукас.

Хукнах към вратата, но тя бе изчезнала. Отидох при прозорците, които се оказаха препречени от силна магическа решетка. Ако минех

през тях, имаше шанс да стана на кайма. Изпаднах в паника, а стените се приближаваха една към друга. До няколко минути щях да стана на пихтия, а Ибрям нямаше да намери дори глава.

Паниката е коварно състояние. Кара те да блокираш, но когато животът ти е изложен на риск, инстинктът за самосъхранение замества паниката. Съборих няколко тежки шкафа с надеждата да ми спечелят време. Когато станаха на трески под неестествения напор на стените, се хвърлих в коридора, от който бе останал по-малко от метър площ и дадох воля на шаманската си магия. Краката и ръцете ми мутираха в гигантски коренища съответно на орех и бор и блокираха стените. Това ми отнемаше огромно количество енергия. Всеки момент щях да бъда сплескан като ябълка, ако не измислех нещо.

Разбира се, не измислих нищо, но пък мярнах спасителен лъч от тоалетната. Не можех да се превръщам във вятър за известно време, защото за разлика от другите магии, татуировките с природни стихии бяха забранени и можеха да се ползват в интервал от дванадесет часа, но измислих друго нещо. Корените се смалиха и напълно изчезнаха. Нахлух в банята, която вече бе станала с размера на килер. Писателят бе забравил да изолира прозорчето, оставено отворено. Превъплътих се в куче и се засилих, метнах се на капака на тоалетната чиния и с повторен скок се хвърлих през прозореца.

Ако бях орел, щях да излетя, но вместо това засрамах всички котки в квартала, като тупнах с финес върху покрива на една кола. Някой ще каже, че съм извадил късмет. Но ситуацията, в която се бях натикал, бе резултат от собствените ми рисковани действия. Ако имаше късмет, то непременно бе лош, тъй като се бях натъкнал от трън та на глог.

Силната миризма на вълчица ме блъсна в ноздрите. Срещу мен стоеше момиче, носещо покупки от магазина. Малко по-висока от мен, доста красива, с черна коса, няколко пиърсинга по лицето. Косата ѝ — хваната от две дълги игли на кок. Тя изпусна торбата.

— Псе! — извика тя и в следващия момент бях съборен на земята от стокилограмов вълк. Зъбите на звяра се впиха във врата ми и започна да ме души. Щях да умра, но бързо приех човешката си форма. Шиповете на розите покриха тялото ми с броня. На няколко пъти вълчицата се нахвърли върху мен, но отбих атаките ѝ с юмруци.

Шиповете от кокалчета ми разкъравиха зурлата ѝ и тя също прие човешки облик.

— Виж, няма нужда да те убивам — казах ѝ. — Ти сигурно си Жана. Просто се предай, ще повикам човек и всичко ще мине без инциденти.

Ако исках да я разпитам, трябваше да бъда дипломатичен.

— По-добре да умра отколкото да се върна в затвора на прокълнатите, помияр такъв! Миро ще отприщи Ада върху ви. С вас е свършено.

Устните ѝ трепереха от гняв. Тя извади иглите от косата си — те мигновено се превърнаха в два меча. Дотук с дипломацията.

Жана ме нападна с вик. Стиснах със зъби и ръката ми мутира в меч от шипков трън. Очевидно тя не владееше магията, и слава Богу, тъй като бях изцеден от онзи фокус в апартамента.

С множество атаки момичето стовари същинска буря от мечове върху мен и се запрепъвах назад. Реших, че отново съм в клопка, но бързо върнах равновесието си. Единият меч ме близна по рамото. Парирах веднъж и тя леко залитна. Досетих се, че не бе добре тренирана, защото двата меча по-скоро ѝ пречеха. Много по-лесно бе да се фокусираш с един, но въпреки това продължих да се браня. Отбих две атаки, а на третата единият меч изхвърча от ръката ѝ. Последваха още няколко сечащи атаки и реших, че е време да контракувам. Опитах мушкаща атака, която я изненада и не ѝ даде време да се отдръпне. Острието я промуши леко и със следващото движение избих и другия меч.

Паникьосано, момичето се превъплъти във вълк и хукна да бяга. Последвах примера ѝ и я погнах. Няколко пъти ми се изплъзна, но аз се стараех да предвидя действията ѝ, като няколко пъти я пресрещах между улиците. Накрая се опита да ми се изплъзне като хукна към „Сливница“. Тъкмо когато реших, че ще спре, тя прекоси булеварда. Спрях се на тротоара. Тя почти прекоси платното, за да се хвърли в канала, когато я връхлетя кола. Шофьорът наби спирачките едва когато тялото изхвъркна на няколко метра и се строполи на земята. Вълчата форма изчезна, заместено от потрошено човешко тяло.

Внимателно прекосих булеварда и се приближих до момичето. Крайниците ѝ трепереха в конвулсии. В очите ѝ се четяха ужас и отвращение. Тя бе още малка и заслужаваше по-добър живот. Съжалих

я, но усетих, че съжалявам и себе си. Кучетата и вълците бяха близки животни, доста по-близки помежду си отколкото с мечките и останалите животни. Сякаш бях убил нещо от себе си. Момичето издъхна.

Шофьорът излезе от колата с пребледняло лице. Подозирах, че ще има трупове, но не исках всичко да приключи в кървава баня. Хипнотизирах човека, като му внуших, че няма вина. Той се качи в колата и потегли, а аз се обадох на Ибрям Ага да уреди нещата. Имах два часа до премиерата.

Прибрах се у дома да се приготвя. Нямах да бъде никак лесно.

Пристигнах на „Витошка“ малко преди началото на премиерата. Стоях от другата страна на булеварда и гледах към входа на книжарница „Буукпейдж“. Имах време за една цигара. Пушейки, се огледах в отражението на витрините. Като изваден от видео игра. Два черепа на доберман бяха кацнали на раменете ми, а под качулката се мъдреше маска с череп на хрътка.

Гърдите ми бяха покрити с броня от кости. Целият комплект бе магически подсилен, защото не можех да разчитам само на шаманските си татуси. Около ръката ми, увит на верига, беше кубът. На кръста си имах малък нож, обвит в мъглявина.

Не, нямаше да ловя Мори, не и днес. Кубът и ножът имаха много функции. Пленяването на духове бе само една от тях. Подсъзнателно знаех, че ще ми е нужна цялата артилерия, която можех да извадя.

Радвах се на себе си, докато не мернах в отражението Елена в компанията на две странни персони. Персони ли? Това всъщност бе дружина от Балкана. Дружините бяха безскрупулни ударни отряди, изпращани от пазителите змейове в най-напечените ситуации. Те бяха смесени отряди, в които се числяха шамани в различни сфери на тайната ни магия. А щом Ибрям Ага ги бе повикал, то ситуацията щеше да се нажежи.

— Да не са ти бомбили мотора? — подметна Елена.

Хората ме виждаха в екип на моторист, а нотката на подигравка ме накара да се обърна към Елена. Не я бях виждал от... откакто бяхме скъсали. Помнех я като забавно осемнадесетгодишно момиче, със

светла коса на плитки, които сплиташе в розово, за да ме дразни, и зелени очи.

Тренировъчният лагер на Шаманите я бе променил. Изглеждаше ми с една глава по-висока от мен, движеше се самоуверено, с грацията на благородно животно. Шаманската украса на орел, пера по раменете и голям полушлем от препариран орел ѝ стояха великолепно. Върху тялото си имаше плетена ризница със символа на Тангра, което означаваше, че е командир на тази дружина. Някъде по тялото трябваше да има татуировка на орел, което естествено ѝ позволяваше да се превръща в хищна птица. Също така носеше щит и меч, а в очите ѝ се четеше надменност.

— Това ли ще ми кажеш, след толкова години? Няма „здрости, мило, колко ми липсв...“.

Съвсем неочаквано тя ме прегърна. Стояхме известно време гушнати и тогава тя ми прошепна:

— Никога не си спирал да ми липсваш.

Да се озова отново в прегръдките на тази жена бе неописуемо. И неочаквано, след като едва не бе загубила живота си заради мен. За момент реших, че съм сбъркал с предположението си, но последвалият юмрук в корема ми ме върна към реалността.

— Шест години — изръмжа тя, докато аз се превивах. — Няма да ти простя, че ме изостави сама.

Имаше някакво основание. Когато бе простосмъртна и влюбена, тя мечтаеше да стане филолог и да преподава френски. Когато ходехме, тя не подозираше за живота ми като Шаман. Но една беля промени всичко. Аз загубих родителите си, а тя отключи в себе си шамански сили и се наложи да замине за планината. Животът в тренировъчните хижи не бе никак лек, но тя се правеше на по-ядосана, отколкото всъщност бе. Познавах я добре, това бе поза за пред подчинените ѝ. В интерес на истината, беше ми благодарна за случилото се.

След „топлата“ ни среща тя реши да ме представи с прочутия ми прякор „Бързака“. Преди ме наричаха така, защото приключвах бързо с враговете си.

Двамата мъже се захилиха мазно, и се притесних да не би Елена да им бе обяснила един по-различен аспект на значението „бързак“. Дори не исках да си помислям какво им е разправяла.

Единият мъж бе плешив и висок. Облечен в роба с инициали на змия. Името му бе Игнат. Той само ми кимна мълчаливо, явно не бе много по приказките. Другият обаче бе от тежката артилерия. Внушителен мъжага, с голи рамене и тяло, скрито в ризница. На гърба му бе закачен огромен двуостър меч, а на главата си имаше шлем от препарирана глава на мечка. Носът му бе сплескан. Някъде го бе счупил и не беше пожелал да му го наместят.

— Аз съм Георги Мечока. — Ръката ми потъна в огромната му длан. — Лоши приказки се говорят за тебе, но ми изглеждаш окей.

„А ти сигурно си новият й тъпкач и ми изглеждаш яко тъп“, ми беше на езика, но мисията ни беше важна и нямаше време за дразги. Трябваше да пипам дипломатично и затова рекох:

— Така, не знам какво ви е казал Ибрям Ага, но си имаме работа с писател...

— Писател или режисьор, все там — изръмжа Мечока, — вече съм измислил план...

„Брей, той можел и да мисли,“ повдигайки въпросително вежда, ми беше на мисълта, но си замълчах, защото не исках да пропусна някоя хвърчаща мисъл.

— Вдигам го за врата и му чупя шията с два пръста.

Не, не можеше да мисли бе, кух като тиква за Хелюин. Мечока изригна от смях на собствената си смешка, а Елена се усмихна ехидно. Можех да го затапя с две думи, но въпреки това задържах остроумията за себе си.

— Не се съмнявам, че можеш да го направиш, но едва ли ще стане точно така.

— Защо не? — попита Елена.

— Именно — добави Мечока. — Влизаме вътре, правим го на мармалад. Пишем доклад до тия горе. Как ще покрийт случаят си е изцяло тяхна работа.

Бях забравил, че дружините от планината удряха враговете си като камион, или по-скоро — влак.

— Имам нужда от по-фин подход — рекох аз и им разказах набързо за капана в дома на Миро.

Спестих епизода със смъртта на Жана. Само казах, че една от целите е елиминирана.

— Добре, няма да правим дивотии — кимна Елена и после добави с ирония, наблягайки на двойното „н“. — Ще действаме *финно*.

Елена набързо скалъпи план. Идеята бе, Мечока се позиционира до изхода, а останалите се смесваме с тълпата от фенове без да бием на очи. Когато хората си тръгнат, действаме по учебник. Улавяме го жив или мъртъв, като гледаме да причиним възможно най-малко щети.

— Сложен план е това, не ще и дума — пошегувах се с Елена, когато влязохме в книжарницата, а тя ме удостои с леден поглед.

Ококорих се, когато влязох в „Буукпейдж“, защото не бях влизал на подобно място от години. Помещението бе доста просторно и дори си имаше обособено кафене, в което да седнеш да почетеш между две срещи. Всичко бе лъскаво, чисто и подредено. Тенденциите в литературата се бяха променили рязко, но Стивън Кинг все още се продаваше. От прилежно подредените стелажи ме посрещаха десетки нови автори, за които никога не бях чувал. За миг забравих за мисията ни и си спомних, че освен четенето, от години бях занемарил и театъра, и киното. Морите ме бяха превърнали в затворник без килия.

Елена усети, че се заплесвам и ме блъсна с юмрук по рамото. Махна ми с ръка и се смесихме в насъбралото се множество от почитатели, които стояха прави, тъй като столовете отдавна бяха заети. Застанах до масата за кетъринг. Стомаха ми закъркори. Не бях ял от сутринта, а сладкишите изглеждаха съблазнително.

Бурни ръкопляскания ме върнаха в реалността и погледнах напред. На голям щанд с наредени книги бе застанал Мирослав. Нисък, слаб, с гъсти брада и коса. Хората го виждаха като облечен в костюм, но аз виждах черна броня от драконови люспи. В малките му очички се четеше решителност и увереност. Сякаш не се притесняваше, че ние сме там. До него бе застанал плешив мъж с очилца и гъсти мустаци. Той се изправи, представи се като литературовед и започна да говори:

— Събрали сме се на премиерата на една нова българска книга...

Оттук насетне заваля градушка от глупости, които гостите попиваха като гъба. Хвалебствия и суперлативи. Едвам се съдържах да не се плесна по челото, когато литературоведът определи Мирослав като „българския Толкин“. Книжката не беше зле. По всичко личеше, че текстът е писан набързо, а идеята изпълняваше целта си — да уличи света на чудовищата и героите пред смъртните.

Наоколо цареше всеобщо одобрение към автора, а аз рязко промених мнението си и започнах да усещам любов и симпатия. Долавях как словата му ме упояваха. Чувствата бяха някак неестествени, но не можех да им се противопоставя, колкото и да се опитвах. Наоколо всички бяха в транс и това никак не ми харесваше. Борех се, но започнах да изпитвам страшна симпатия към този човек. След още половин минута щях да съм готов да го последвам и в ада, когато една реплика ме изкара от трансa:

— Ние не можем да се сравняваме със западните автори, но това не означава, че не сме добри. Все пак, изтокът е изток, западът — запад, и те никога не ще се срещнат...

Пред тълпа от бурни аплодиращи, стоеше магическа илюзия на Ръдиард Киплинг, която пулсираше от усмирители и хипнотизиращи вълни. Когато бях малък, покойният ми баща ме измъчваше да уча стихотворението „Ако“ наизуст, както и да чета „Книга за Джунглата“. Нямах как да забравя това лице, което се подаваше от задната корица всеки път, когато вземах стиховете му.

Инатът на баща ми ме спаси, а аз трябваше да спася останалите, защото видях как Елена разбута тълпата, за да си вземе автограф. Под натиска на халюцинациите, едва, едва се пресегнах до ножа, увиснал на кръста ми. Откачих оръжието и го запратих към Илюзията, която при контакт с острието се пръсна на пращинки.

Елена излезе от хипнозата. Готова да прегърне Мирослав, сега ѝ се искаше да му смачка фасона. Изтръпнах. Фронталната атака бе присъща за дружините, а това най-малко исках да се случва. Елена стисна юмрук около дръжката на меча си и понечи да отсече главата на писателя. За да избегне острието, Миро бе принуден да се изсипе назад заедно със стола си.

Елена прескочи масата, докато Вълкът се опитваше да се изправи на крака. Едва ли ще ми повярвате, че в следващия момент един огромен орк блокира удара ѝ, за да спаси Миро. Дори един Шаман не би го повярвал, просто защото орки не съществуваха.

Погледнах към Игнат, който току-що бе излязъл от хипнозата. Хората недоумяваха какво се случва. Елена реагира бързо, блокира удара и съсече орка. Това спечели време на Миро да се изтеглил назад. В ръката си държеше електронен четец за книги.

— Сбогом, касапи долни — извика Миро — Нашата вина е, че твърде много обичаме и че покриваме с величествен воал онзи шум, който Слава наричаме, и Златото — онази мръсна кал.

Киплинг? Нямах време за гадаене. Втурнах се към писателя-Вълк, но изгубих равновесие. Цялото помещение се тресеше. От рафтовете падаха книги. До щанда се срути цяла една секция с фентъзи и фантастика. Разлистващи се страници запърхаха наоколо, вятърът, който излизаше от тях, заформи разломи. През един от разломите нахлуха прелестни елфи с тъмна кожа, накичени с пера от птици, носещи остри мечове. Някъде бях чел за такива същества, но не се сетих къде, защото едно от момчетата пред мен рухна, съсечено от острието на елф. Хората се разпищяха и хукнаха да бягат.

„Кървава баня“ бе жалко извинение за метафора в сравнение с онова, което се случи после. Отвратителни твари от знайни и незнайни произведения нахлуваха от измислените произведения на знайни и незнайни автори. Игнат се превърна в огромен, праисторически питон и се хвърли в атака. Елена отблъскваше атаки от всички страни, но накрая ѝ писна и подгони Мирослав, който се опитваше да избяга в цялата тази суматоха.

Самият аз бях затънал до шията. С предпазителите на бронята си отблъсках атаките на отряди от елфи, докато орки съсичаха гостите и се втурваха навън. Елфите бяха добри бойци, но си нямаха идея какво означава да се замесиш с Шаман, който има достъп до забранени чародейства. Шипове на тръни изригнаха от тялото ми във всички посоци. Ако имаше нещо живо в параметъра ми, вече бе на пихтия. Това обаче бе временно решение на проблема, тъй като не можех да избия цялата флора и фауна, която пълнеше из всичките тези книги.

Отбих няколко атаки и отчаяно плонжирах зад разбития щанд където бе ножа. Грабнах оръжието, изправих се и го развъртях заедно с Шрьодинговия куб. В мига, в който острието докоснеше някой от враговете, те изчезваха в залп от светкавици, които ножът препращаше към куба. Това бяха проекции на човешкото съзнание, призовани от Мирослав в нашия свят. Поради тази причина кубът ги ловеше с лекота.

Докато Елена притискаше нашия писател, аз жънех души с оръжията си. За няколко минути улових десетки същества в капана на куба. За същото това време, множество твари бяха плъзнали из

улиците на града и преградите между магичния и материалния свят бяха рухнали. Игнат се опитваше да препречи изхода с туловището си, но това не бе достатъчно.

Бях прекалено зает да ловя враговете и загубих от поглед Елена и Миро. Магическият лед, обвинил куба, се бе стопил и сега артефактът започваше да се зачервява от притока на души.

Площадът пред книжарницата се бе превърнал в жива касапница. Георги Мечока захвърли меч си и, преобразен в огромна мечка, започна да къса глави наред. Уви, тварите продължаваха да прииждат на талози и да съсичат невинни хора. Отвърнах поглед и се втренчих в разширяващия се разлом, през който нахлуваха орки и приказни зверове. Щяхме да се справим с няколко легиона орки, но ако през портала се промъкнеше някой от черните лордове на Средната Земя, тогава София щеше да изчезне от картата на света.

Отбих няколко атаки и се оказах сам-самичък, заобиколен от орки и варвари. Нападаха ме от всички страни и магическата броня от кости започна да поддава. Въртях куба, който бе нажежен до бяло, а горещата верига изгаряше дланта ми. Щях да умра наред с армия от измислени злодеи, когато през портала прелетя един малък дракон, разбута всичко по пътя си и излетя през витрината.

— Ново двайсет — ядосах се. — Сега освен мори и вълци ще гоня и дракони.

От портала се показаха две огромни пипала, зад които се подаваше нещо като чудовище от фантастика на ужаса. Огромни пипала на октопод или навярно гигантска сепия се протягаха хищно от процепа на портала.

Изтръпнах. Имах шанс да спра всичко това. Кубът всеки момент щеше да се взриви и да ме направи на парчета. Не се поколебах, завъртях го и го хвърлих към портала. Артефактът полетя към отворения разлом, като засмукваше всичко по пътя си. Аз покрих тялото си с броня от тръни и хукнах отчаяно към изхода, викайки:

— Бягайте! Бягайте!

Земята под нас се разтресе. Взривната вълна ме повали и около мен заваляха парчета стъкла и мазилка. Последваха няколко вторични взрива от останалите разломи. Изпаднах в шок, защото не чувах нищо. Имах чувството, че ще остана така с часове, когато една тежка десница

се пресегна към мен. Грабнах подадената ръка и Георги Мечока ме изправи на крака.

— Елена?! — попитах аз.

Георги посочи нагоре по булеварда и я видях как гонеше превъплътения във вълк Миро. Защо Ели не се превръщаше в орел? Нямаше шанс да го настигнем. Миро имаше голям аванс и вече се спускаше надолу по стълбите на метрото. В този момент усетих, че отново имам достъп до вихрушката. Възползвах се на мига. Тялото ми олекна, изгуби плътност, стрелнах се като ураганен вятър и подминах Елена.

Летях с такава скорост, че събарях хората по пътя си. Видях как Мирослав слиза на станцията и се напъхва в една потегляща мотриса. Вратите се затваряха, но в последния момент успях да се вмъкна в тънкия процеп. Съборих няколко души на земята и се преобразих в човешкото си тяло. Последвах няколко псувни, които заглъхнаха от изненада.

Миро бе на път да изхаби последния си коз. Натисна едно копче на таблета и го насочи към мен. От дисплея блесна светлина и започна да се отваря портал от света на някаква игра. Претърколих се по пода, стигнах до ръката му и я порязах с острието, което оформиха пръстите ми. Миро извика и изпусна магическото средство за призоваване. Изправихме се лице в лице. Грабнах го за бронята и го блъснах в стената.

— Кажи ми къде са останалите двама — рекох заплашително — и може и да те оставя да живееш.

— Късно е — отвърна той и се разсмя истерично. — Довечера градът ще разбере истината, а след това и целият свят.

— Тъпак, колко мило, че ми съобщи за плановете ви. Ще причините хаос и смърт, само за да отървете собствените кожи. Това ли искахте?

Притиснат в ъгъла, Миро преглътна тежко и каза:

— Просто исках да бъда писател — в очите му прочетох безкрайна тъга. — Исках да пиша стихове като Киплинг и фентъзи като Толкин. Никога не съм искал да стана Шаман.

Посвещението в шаманизма бе жесток, донякъде нечовешки ритуал. Когато шаманите надушеха дете с дарба, те го отделяха от родителите му и ги хипнотизираха, за да не помнят нищо. Но когато

Вълците откриеха един от тях, те убиваха родителите му. Те бяха погубили родителите му, аз убих приятелката му, а моите приятели щяха да убият неговите приятели. Това бе законът на джунглата. Така се живееше в света на шаманите.

— Жана — изведнъж рече. — Тя е малка и неопитна. Пощади я, моля те! Убий мен, но спаси нея.

Гласът му трепереше, но в него се долавяше загриженост и страх за момичето. Драматично, романтично и тъжно. Някак, като в пиеса на Шекспир.

— Съжалявам...

Преряхах гърлото му. Чувствах се като злодей, но не можех да простя касапницата в книжарницата. Това бе жестоко и безотговорно. Именно за това бях станал Шаман — за да предпазвам смъртните от злите намерения на създания като Вълците. Хипнотизирах хората в мотрисата и взех електронния таблет. За първи път държах такова нещо в ръцете си. Имах време да го разуча по пътя на връщане.

* * *

Когато се върнах обратно на площада, районът около книжарница бе блокиран от полиция. Елена, Игнат и Мечока наблюдаваха от разстояние. Погледнаха и преди да попитат какво е станало, им връчих таблета с думите:

— По дяволите книгите. Довечера отиваме на опера.

Елена се зачете в дисплея и рече:

— Искаш да кажеш мюзикъл. Довечера ще се играе модерен мюзикъл, вариант на операта Тоска в... защитен автоматон номер едно на България... Тоест, Национален дворец на културата, НДК.

— Бившият номер едно — каза Мечока. — Откакто направиха зала Армеец, вече никой не охранява НДК.

Усмихнах се. Автоматоните представляваха страховити бойни машини, които се движеха на огромни механични крака. Повечето бяха построени по времето на комунизма и представляваха синтез от магия и технология.

— Изглежда Сибил и Виктор са певчески натури. Ако някой отгоре си беше направил труда да ни даде информация за хобитата на

затворниците, тази работа щеше да е дважд по-лесна.

Настъпи кратко мълчание. Елена не се поинтересува дали не съм ранен и как е минал боят в метрото. Затова понечих да си тръгна, но Игнат ме спря.

— Ей, Бързак — обади се неочаквано Игнат с дебелия си глас. — Каква беше тази щуротия с ураганния вятър?

Спрях се, обърнах се към Игнат и в следващия момент откачих онова, което бе останало от костната броня. Тримата се загледаха в татуировките ми. Шаманите обикновено имаха по две, аз притежавах пет:

— Преди години, двама идиоти изровиха в разкопките на Сердика древна книга със забранени шамански практики. Когато счупиха печата ѝ, за да я отворят и придобият това знание, те пуснаха в нашия свят стотици духове мори. За да им се размине смъртната присъда, единият бе наказан да спре да практикува, а другият пратиха да почисти морите, преди да са изяли някой друг човек.

— Единият идиот е Вихър Бързака — заключи Елена.

— А другият е един турчин — отвърнах аз.

С това разговорът се изчерпа. Разбрахме се да си дадем кратка почивка и ще се опитаме да хванем Сибил по време на премиерата.

* * *

С дружината се срещнахме на един от входовете на зала едно на НДК. Всички се бяхме въоръжили до зъби, а оръжията бяха добре прикрити под официалните ни костюми. Бях облечен в ухабеното сако от абитуриентския ми бал, което още ми ставаше. Носех и една зелена риза, която се оказа скъсана и неизпрана. Приличах на изпаднал германец, както се казва, но за сметка на това въоръжен с воля. Не ставаше дума само за парите, а за съдбата на нашия свят. Кимнах на Елена и останалите.

— За града пътува цяла армия от дружини — каза Мечока. — Ще обсадят сградата, когато пристигнат. Дотогава сме сами.

— Повикал съм подкрепления от кучета — рекох аз.

Притесняваше ме, че Ибрям Ага си бе изключил телефона. Да не би и той да бе станал жертва на някой вълчи капан?

— Време е да влизаме, че закъсняхме — изкомандва Елена.

Влязохме и се настанихме по местата си. Няколко от моите хора, седнали наоколо, ми дадоха знак, че имат готовност за бой. С Елена бяхме изработили няколко варианта на действие. Първото е незабавно нахлуване на сцената, в случай че сценарият с Миро се повтори. Ако това не се случеше, щяхме да се представим за журналисти и да ги уловим след представлението. В случай на издънка, трябваше да им отрежем пътя до командната зала на НДК. За това се бях погрижил, тъй като всичко бе така занемарено, че в последните години никой не пазеше залата. Шаманите нямаха бюджета да си позволят скъпо платени змейове-пазители.

С над три хилядите си места, огромните тераси и сцена, зала едно бе внушителна. Мюзикълът бе интерпретация на някакъв известен англичанин върху операта от Пучини.

Разбрах малко от мюзикъли и никак от опера, но това, което видях като декори и костюми, ме поразиха. Бяхме изпуснали първите петнадесет минути, но след като прочетох анотацията, успях да навляза в сюжета. В оригинала ставаше дума за избягал политически затворник, който търси убежище в една катедрала. В центъра на цялата драма е жена на име Флория Тоска, но за разлика от оригинала на Пучини, в мюзикъла сюжетът се случваше в Япония. Затова по сцената се разхождаха, танцуваха и подскачаха хора в костюми на самураи, гейши и они-демони с маски, тъй като явно интерпретацията биеше на приказка.

— Дори няма да изтъквам иронията с избягалия затворник — прошепнах на Ели.

— Дали са ни усетили вече? — попита ме тя.

Орлите, както повечето птици, почти нямаха обоняние, затова рекох:

— Щом ги надушвам, значи и те ни надушват.

Повече не продумахме, защото бяхме нащрек за някой безумен вълчи ритуал на сцената, който да бъде сбъркан от публиката за част от мизансцена. Бяхме се въоръжили с микрофони и радиостанции. Не можехме да допуснем отново гафа с книжарницата. Тук имаше много повече хора, които не подозираха какво може да им се случи. Този път не можеше да се дъним.

Следях внимателно поведението на Сибил, още от първата ѝ поява. Тя, разбира се, играеше Тоска и бе гримирана и облечена като гейша, заедно с всичките аксесоари като захваната от пръчици коса. Нямах никаква представа какви функции изпълняват гейшите и дали всичкото това не е по-скоро една гавра с творчеството на Джакомо Пучини. Представлението би накарало повечето изкуствоведи да си скъсат дипломите, но аз искрено се забавлявах. Не всички неща, направени за любители и непрофесионалисти, бяха лоши.

Не беше трудно да се досетя, че избягалият затворник, в случая преследван ронин (самурай без господар), е Виктор. Носеше кимоно и странна кабуки маска. Другите, освен художника, също в главна роля, но не бе шаман, не ме вълнуваха.

Изтръпнах, когато дойде сцената, в която художникът щеше да рисува портрет на Тоска. Ели беше готова да нападнем, тъй като и тя си мислеше, че от нея ще изскочи някой истински, а не сценичен демон, готов да сее смърт. Слава богу, нищо не се случи.

Мюзикълът продължи спокойно, без никакви произшествия и бдителността ни бе приспана. След всичките драми, интриги и вричания в любов, гейшата показва предателската си натура и се стига до края на цялото музикално пиршество — екзекуцията на затворника. Точно в тази финална част бяхме подведени за втори път. Заобиколен от десетина имперски войници в самурайски брони, Виктор извади катаната си и коленичи.

Прекалено късно усетих миризмата на магия. Надигнах се с псувня, но музиката ме заглуши. От нивото, на което бяхме застанали, нямаше как да видим, че войниците са строени във формата на пентграма. Нито да се досетим, че катаната е истинска или че Виктор ще си направи сепуко.

Гъста мъгла се спусна над сцената. Публиката беше объркана какво се случва. Последва писък и музиката спря. Когато мъглявините се разсеяха, на мястото на войните стояха отвратителни зомбита, обсебени от мори. Виктор и Тоска бяха напуснали сцената. Излях заповед по радиостанцията:

— Изиграха ни! Действайте!

— Мамка му — изпсува Елена. — Всеки път в една и съща мотика се удряме. Всеки път!

— Почват да ми писват тия купешки номера с призоваване на разни парцали и сополи.

„Писнали“ е меко казано, защото бях уплашен като заек. Ритуалът, който Виктор извърши, му даваше сили, десетократно надхвърлящи моите. А всеки път когато някой направеше нещо забранено, изскачаха мори.

Кучетата нахлуха с извадени мечове и копия на сцената и влязоха в бой с духовете. Публиката избухна в аплодисменти, като си мислеше, че това е част от шоуто, без да подозира, че животът е изложен на опасност. С Елена и нейната дружина се качихме на сцената със свален камуфлаж. Публиката реши, че и ние сме част от шоуто, което между другото бе зрелищно, защото на мястото на един убит дух изскачаха още два.

Имах вяра на моите хора. Затова с Елена се спуснахме към гримьорните, където нахлухме като варвари, готови да всяват хаос. Разбутахме актьорите, които се преобличаха за последното си излизане. Със заплаха за бой Елена се опита да разбере, къде са Сибил и Виктор, но никой не ѝ отговори. Докато тя се разправяше, аз проверих по радиостанцията отряда пред командната зала. Никой не ми отговаряше. Изтръпнах и предупредих Елена.

В този момент радиостанцията ми гръмна.

— Духовете нападنا хората — обади се едно от кучетата, които бяха на сцената. — Тук става нещо, нахлуват Вълци... отвсякъде...

Кръвта ни се смрази.

— Трябваше директно да се качим на сцената и да ги утрепем — крещеше ядосан Мечока. — Не да гледаме песнички и танци...

— Имам нужда от Игнат и Мечока да помогнат на псетата да евакуират хората — извиках на Елена. — Ти идваш с мен в залата.

— Кой, по дяволите, те назначи за шибан командир — рече ядосано Мечока, който явно бе изнервен от всичко, което се бе случило. Обърна се и ме погледна свирепо.

— Толкова сте сладки, когато сте ядосани — подхвърлих аз.

Усмяхнах им се и без да чакам още коментари, хукнах към командната зала. Ели измърмори нещо, прати Игнат и Мечока на сцената, след което ме последва.

С тичане по ескалаторите се озовахме на седмия етаж. Там, в една скрита конферентна зала, зад малка врата, наподобяваща корабен шлюз, бе разположен командитният пункт на автоматона. Вратата бе оплискана с кръв, а двама шамани, които бях обучавал навремето, лежаха убити пред нея.

С бойна готовност прекрачихме прага на залата. Ако шаманите не лежах в собствената си кръв, щях да ахна от архаичния хардуер, с които се управляваше тази бойна станция. За миг се почувствах все едно съм в някой техноцентър на Северна Корея. Огромна видеостена, сглобена от стари телевизори тип „кашон“. Компютри „Правец“ и пултове с копчета като от стар фантастичен филм.

Последният защитник от кучетата бе паднал в краката на Сибил. Тя ни бе обърнала гръб, а в ръцете си държеше обагрени в кръв катани. Ели приготви щита и меча си, а тялото ми се покри с тръни и шипове. В този момент подът под нас се разлюля и за малко да изгубим равновесие. Видео стената се включи и на нея се появи изображение на НДК, чиито изходи се разопаковаха в огромни метални крака като от фантастичен филм за гигантски работи. Автоматонът бе активиран!

— Закъсняхте — каза подигравателно Сибил и се обърна срещу нас. Лицето под грима бе неразгадаемо.

Не бяхме закъснели, ние се бяхме провалили. В миналото се бях издънвал лошо, но това, това вече беше сериозно. Армията, с позволение на Шаманите, може да активира автоматон само в кран случай, като например война или нашествие на извънземни.

— Не сме дошли да ти вземаме автограф — изсъска Елена. — А да ти отделим главата от тялото.

— Кой те е научил да управляваш това нещо?! — попитах — Само змейовете могат да ги контролират.

Автоматонът рязко се наклони в другата посока и едва не паднахме.

— Не ми и трябва да го управлявам — усмихна ни се ехидно Сибил. — Пуснах вирус в тази соц-бракма. Все в гъз дали ще угасне след два километра или ще помете всичко по пътя си. Все в гъз, и все в твоя, миличка.

Сибил се засили към нас и направи два светкавични скока, подобни на циганско колело. Преди да премигна, двете ѝ катани се сблъскаха във вдигнатия щит на Елена. Ели контраатакува и Сибил се

отдръпна назад. Автоматонът се заклатушка, но за Сибил това нямаше значение, тя танцуваше върху неравната платформа. Ели компенсираше, защото се биеше с щит и меч, а да размахваш две катани срещу добре трениран противник с щит не бе най-добрата идея. Ели притисна Сибил до един от мониторите, но Сибил бе пъргава и успя да отблъсне орлицата с ритник. Автоматонът се люшна и Ели едва не падна зад мен. Увиснах между двете и се чудех какво да правя. Докато те се дуелираха, мониторите излъчваха графика на НДК, която подобно на паяк, стъпваше с огромните си механични крака върху пътната настилка на булеварда и пробиваше дупки. Всеки момент щяхме да се сблъскаме с хотел Хилтън.

Юрнах се срещу управлението. Надявах се Ели да може да овладее ситуацията. Изправих се срещу стена от бутони, копчета и монитори със старомоден интерфейс на руски език, които не ми говореха абсолютно нищо. Докато умувах, зад мен трещеше сблъсък на стомана. Започнаха да светят аварийни лампи, предупреждаващи за сблъсък. Този път паниката ме бе сковала и не виждах изход.

Оглеждах се за бутон за спиране, но една ръчка, която напомняше на аварийна, ми грабна вниманието. Пресегнах се, но в този момент автоматонът се сблъска с Хилтън и аз се строполих върху уредбата от компютри до мен. Машината измени траекторията си и тръгна към жилищните сгради, от другата страна на кучешката градинка, зад хотела.

— Вихърче, спри да се туткаш — извика Елена. — И направи нещо.

Принципно не бих се отзовал на обръщение като „Вихърче“, но се обърнах и видях, че в сблъсъка Елена бе изпуснала меча си и се бранеше само с щит. Сибил връхлиташе от всички посоки. Промуши Елена в крака и моето момиче изрева, а после свали гарда. Втората атака бе към главата, но във фаталния момент аз се пресегнах напред, ръката ми се превърна в огромна лоза, която се стрелна като змия и се уви около ръката на Сибил. Дръпнах към мен и Сибил направи едно от циганските си колелата и едва не ме закла с катаната си. Затанцувахме в лудешки танц. Основните стъпки и движения в него включваха, „освободи се от Виктор“ и „Убий Вихър“. Получих няколко повърхностни рани. След малко това престана да бъде танц и се превърна в смъртоносна игра на дърпане на въже. В този момент си

спомних, че ако пуснеш въжето, онзи отзад ще падне. Отпуснах лозата и Сибил така се стовари върху аварийната спирачка. Отекна неприятен звук от счупени кости. Опитах се да си представя болката.

Мониторите зад нея дадоха на късо и изгърмяха. Автоматонът се разтреса и зави сирена. Мек женски глас от високоговорител започна да отброява секунди до самоунищожение на залата. Сибил беше зашеметена от удара, а в залата лумна пожар. Притичах залитайки до Елена, помогнах ѝ да се изправи и двамата прекрачихме изхода на залата.

— Четири, три... — отброяваше гласът.

— Затвори шлюза — изкрещя ми Елена.

Не обичах да ме командват и затова я пуснах на пода. Втурнах се към вратата, но пантите така бяха заяли, че не успях за я затръшна на време. Взривната вълна ме повали на пода, а отвътре изригнаха пламъци. Автоматонът се бе срутил върху жилищните сгради и усетихме мощно земетресение, което сякаш продължи цяла вечност.

Измъкнахме се от димящия ад през централния вход или това, което бе останало от него. Елена се крепеше на рамото ми. На слизане преминахме през зала едно. Не ми бе съвсем ясно какво се бе случило тук. Около няколко хиляди седалки бяха овъглени, а цялата зала бе потънала в трупове на цивилни. Огромна праисторическа змия лежеше на сцената с откъсната глава. Мечока бе рухнал сред трупове от Вълци и Зомбита. Елена се надвеси над трупа му и едва не зариде.

За шестте години, през които бях отсъствал, този човек явно ѝ бе станал много близък. И на мен не ми бе по-леко. Нито едно от Кучетата не беше оцеляло. Като термопили се бяха сражавали, за да спрат нашествието на морите.

Помогнах на Ели да седне на едно парче бетон и се огледах. Бяхме спрели Вълците. Но на каква цена? Следите от унищожението се равняваха на милиони левове, които щяхме да изплащаме с данъците си. Половината от намиращия се наблизо хотел „Хилтън“ бе отнесена, а задната част на автоматона се бе разбила в жилищните сгради в района на хотела. Пострадалите бяха десетки.

Ели бе потънала в мълчание. Премисляше случилото се. Разрових се из джобовете си за някоя цигара. Запалих и се отпуснах. В

далечината като приглушен екот се чуваха сирени на пожарни и линейки. Тютюневият дим ме успокояваше. Беше затишие пред буря. В следващия миг бях заслепен от рязка мигаща светлина и се прикрих с ръка.

— Сега пък какво? — измрънках. — Извънземни ли?

Светлината изчезна и на нейно място се материализира Виктор. Блъсна ме вълна от енергията му. Изглеждаше два пъти по-едър, отколкото на сцената. В мускулите му бяха вклинени отвратителни бели същества, които приличаха на червеи. Лицето му бе скрито от самурайската маска, в едната си ръка държеше легендарния меч на хан Крум, а в другата — чашата, направена от черепа на Никифор. Нещастникът се обрекъл на прокоби и проклетия, за да придобие тези артефакти и навярно бе продал душата си.

С Ели се спогледахме. Дадох ѝ сигнал за атака и двамата се нахвърлихме върху него. Всичко се случи толкова бързо, че не успях да реагирам. Елена се строполи на земята, а юмрукът на Виктор ме запрати в развалините от катастрофата.

Имах чувството, че ме бе ударил камион. Така ми се виеше свят, че не знаех къде се намирам. Изправих се трудно, бях замаян, но веднага дойдох на себе си като видях как Виктор сваля Елена на колене. Тя ме гледеше като храбро животно, което знаеше, че ще умре. В същия момент Виктор отрязва главата ѝ. Примигнах, отказвайки да повярвам на случващото се. Виктор захвърли главата ѝ в краката ми.

— Копеле... — извиках аз.

Ръката ми се превърна в меч, тялото ми се покри с броня и се хвърлих срещу него. Виктор ме парира с меча на хан Крум. Побиха ме тръпки от допира. Това острие бе изковано да убива демони. Заслепен от ярост, атакувах. Виктор отбиваше атаките ми. Остриетата ни се кръстосаха най-малко десетина пъти, когато той блокира удара ми и ми нанесе юмрук в зъбите.

Ударът ме хвърли на пет метра и едвам успях да се приземя на крака. Заслепен от ярост и без капка мисъл в главата, нападнах отново като го принудих да отстъпи. Тъкмо си мислех, че съм успял да пробия гарда му, когато той мълниеносно ме финтира, озова се зад мен и едва не ми счупи врата с мощен удар в тила. Строполих се по лице в краката му. Той грабна ръката ми, изви я, сякаш огъва клон, и я прекърши на две.

Бях в шок и първоначално не усетих нищо. Виктор отстъпи назад.

— Ставай, куче!

Едва се надигнах.

— Господи — проплаках, като имах чувството, че умирам.

Виктор се приближи към мен, зашлеви ме и аз полетях на още няколко метра. Ребрата ми изпукаха.

— Няма Господ или Вселена, към които да се обърнем — изръмжа той, приближавайки се към мен. — Дори да ги има, ние сме нищожни пращинки, от които Вселената и Бог не се интересуват.

Виктор ме грабна за врата и ме вдигна.

— Ти уби приятелката ми, а аз убих твоята. — В очите му грееше пламъкът на лудостта. — Но още не сме квит. Ръката ти счупих заради малката Жана. Лесно е да се убиват деца, а?

— Не думай... — задавих се в кръвта, която течеше от устните ми.

— Ти си Ловец, нали? Обичаш да си играеш на криеница с жертвата, хм? — говореше през зъби като психопат. — Тогава ще си поиграем на криеница. Броя до десет, имаш време да се скриеш. Ако успееш да избягаш, ще спасиш кожата си.

Виктор ме срита между краката. Ритникът му бе тъй мощен, че се срутих на колене.

— Десет, девет...

Превъплътих се в куче и побягнах през булеварда към кучешката градинка зад „Хилтън“. Никога не съм се чувствал толкова унизен през живота си. Битото куче бягаше. Играех по правилата на врага, с надежда да спася жалката си кожа, вместо да остана и да умра като мъж.

Навлязох в градинката, накуцвайки на три крака. Ловец от Ордена на кучетата, който бе преследван в кучешката градинка. Не знам дали там горе имаше Господ, карма или късмет, но в едно бях убеден. Съществуваше ирония. Сърцето ми биеше лудо, адреналинът сякаш щеше да изхвърчи през гърдите ми, а страхът ме караше да удвоя скоростта. Трябваше да си спечеля време, докато някоя от дружините ме намереше. Насочих се към рекичката. Тъкмо когато си мислех, че съм успял да избягам, пред детската площадка ме посрещна Виктор.

Мигом приех човешката си форма, а лявата ми ръка мутира в камшик. Нанесох няколко удара, но Виктор дори да бе усетил болка, не го показа по никакъв начин. Когато му писна да си играе, нарязва камшика с меча си. Спусна се към мен, и мигновено ме улови за ръката.

— Какво е чувството да си преследван? — попита ме той — Да бъдеш жертва, да те гонят? Забавно ли е?

— Забавно е, когато е за кинти — усмихнах му се. Можеше да ме бие колкото си иска, но да пречупи духа ми — никога!

— Истинските творци рядко създават за пари. Миро беше добър писател. Ти погуби един творец. Аз усетих смъртта му. Ние, Вълците, сме емоционално свързани и това ни прави повече хора от вас... Повярвай, душата ми ме болеше повече, отколкото ще те заболи теб...

Искаше да ме пречупи с приказките си. Или просто беше психопат, чийто мозък се бе изпържил в ада на затвора „Царевец“. В следващия миг Виктор ми приложи някаква безумна хватка и усетих как китката ми поддава и се троши. Изревах от болка. Сетне той ме удари с чело и строши носа ми. Кръвта шурна надолу по устата ми.

— Хайде, давай! — Заплюх го в лицето с кръвта, която ме давеше. — Убий ме де, задето пречупих всичко, което обичаш, прокълнат вълк, долен червей...

— Не, първо ще ти помогна да изкупиш греховете си. Бягай, бягай, куче, и може и да те оставя да живееш.

Нямах намерение да бягам. Щях да стоя докато не ме убиеше.

— Убих жалката ви курвичка Жана — извиках аз, но Виктор беше изчезнал и не го надушвах. — Приятелката Сибил се пържеше в адски писъци...

Ответна реакция нямаше. Изправих се, имах все още енергия за магии, но реших да си ги спестя, ако ми се паднеше случай да се спася. Залитайки, се насочих към мостчето на рекичката. Честно казано, нямах си представа къде отивам. Затова седнах на една пейка. Бях на ръба да се разплача, защото усещах, че няма да изляза жив от тази ситуация. Не и този път. А дружините ги нямаше никакви. Преобразих се в куче и когато отпочинах минутка-две, продължих по пътя.

Наближавайки басейна „Спартак“, усетих тежката миризма на Вълк. Тя бе последвана от ръмжене. Пътят към мостчето бе блокиран от Виктор, който бе превъплътен в огромно стокилограмово черно

вълчище. То се засили към мен и ме повали на земята. Бе огромен в сравнение с мен и така ме задави, че едва не ме уби. Играеше си с моята особа като котка с мишка. Дори да се бях превърнал в каракачанка, едва ли щях да имам шанс. Разигра се жестока картинка, достойна за документален филм, в който лъвове убиват антилопи. С мощните си челюсти той счупи един от краката ми. Нададох болезнен вой.

Сетне се надвеси над мен и каза:

— Вгледай се в очите ми!

Не желяех, но той изръмжа заплашително.

— Виж болката в очите ми!

Погледнах в огромните червени очи. Сякаш нещо грабна душата ми и я прекара през тунел. Тунел, изпълнен с болезнени спомени и страдания. Станах ням свидетел на роднините му, умиращи в пламъците на Клисура след Априлското въстание. Тогава той е едва на десет. После, как е обучаван с брат си в Лагера на Шаманите. Десетилетия по-късно, видях как родителите му са убити при смяната на властта след 9-ти септември.

— Защо ми показваш всичко това? — усещах емоцията и страданията му, както и че ще се разплача.

— Гледай! — каза ми той.

Потънах в още по-болезнени спомени. Видях клането при Райската хижа. Вълците не бяха предатели. Смятаха, че те са прави и че вършат добро. Видях как Мечките, Орлите, Кучетата и Змиите убиват Змея-пазител и извършват преврата. Вълците се опитваха да ги спрат, но сред тях имаше предател — родният брат на Виктор. Лицето му ми бе познато, но не го виждах ясно. Вълците бяха победени и прокудени.

— Не вярвам... — Всичко, което бях учил, всичко, в което се бях клел, бе лъжа; това беше някакъв трик. — Защо вие да сте добрите, а ние — лошите? Защо?

— Защо е зло, когато другото племе убие войните ни и насили жените ни? — отвърна ми на въпроса с въпрос. — И защо е добро, когато ние го правим? Няма добро и зло. Хората са такива и над тях царува една-единствена зла сила — страх.

Не знаех прав ли беше или не. Кой беше предателят и кой — онеправданият, но десетки хиляди щяха да умрат, само заради тази

несправедливост. Затова презирах Виктор и не можех да оправдая всичко това.

— Вие не сте по-различни. Дори сте по-лоши... ти продаде душата си заради всичко това.

— Продадох душата си в името на истината — каза ми той. — Каж ми сега — искаш ли да живееш след всичко това, което научи тази нощ?

Нямах отговор. Лежах безмълвно и вече нищо нямаше значение. Най-лесно беше да умра, освободен от тревогите и отговорността, която трябваше да поема, ако това бе истина. Свободен от оковите на мъката по убитата Елена.

Ледена топка профуча изневиделица и удари Виктор в муцуната. Пръски лед хвъркнаха наоколо. Между нас падна една буца, която набързо се покри в лед и се върна в посоката, от която бе изстреляна.

В другия край на моста бе застанал Ибрям Ага.

— Ти! — излая Виктор.

— Ибрям Ага, бягай! — викнах аз с пресипнал глас — Той черпи енергия от черепа на Никифор... а мечът...

Ибрям Ага не ми отвърна и в следващия миг се превъплъти в огромен леден вълк. Какво, по дяволите, се случваше? Ибрям Ага също ли беше Вълк? Не можех да нареждам пъзела в момента. Дватамата се бяха вкопчили в жестока битка. Нямаше никакъв мотив за тази омраза, никаква логика. И двамата бяха толкова могъщи, че в боя си събаряха цели дървета. Хапах се и се драскаха по изключително жесток начин. Силите на Виктор сякаш отслабваха.

И тогава се сетих за Закона за противодействието. Мечът и черепът даваха неимоверна мощ, но при злоупотреба със силата им, те започваха да изсмукват енергията на притежателя си и можеха и дори да го убият. Виктор не беше предвидил появата на още един играч и бе заложил всичко на това да ме пречупи и да ме спечели на своя страна. Наблюдавах с напрежение битката и накрая Ибрям Ага успя да притисне Виктор. Виктор бе тежко ранен. Ибрям Ага — също.

— Хайде, куче проклето! — Ибрям Ага се обърна към мен с вик. — Знаеш какво да правиш! Накови го!

— Не го слушай! — извика Виктор. — Това е капан.

Игнорирах Виктор, приех човешка форма и извиках последните си запаси на енергия. Точно този момент чаках. Тялото ми се покри с

остри тръни, които изстрелях към отслабения Виктор. Остриетата го забиха за оградата като едно от остриетата бе преминало през сърцето му. Прикован като Прометей, Вълкът се гърчеше в предсмъртна агония. Но този път нямаше да има Херкулес, който да го освободи. Ибрям Ага прие човешкия си облик.

— Да го... — понечих да кажа, но едва дишах от болката в ребрата.

— Изглежда, че в играта си на котка и мишка, малкият ми Виктор е изчерпал напълно силите на Меча и Черепа — рече Ибрям Ага — Доста тъпичко постъпи в жаждата си за мъст. Е, двама се карат, третият печели. Така и не го запомни това Виктор.

— Проклет да си навеки, Кириле... — изръмжа Виктор. — Отрекох се от теб, братко. Проклет бъди, предателски кучи сине!

Могъщият звяр Виктор издъхна пред очите ми.

— Кирил? Предател?! — прошепнах аз и в този момент подредих целия пъзел.

Ибрям Ага не беше никакъв турчин. Никога не го бях чувал да говори на турски език, нито познавах някой негов роднина да потвърди това. Той бе предателят в лагера на Вълците преди години. Чак сега си спомних — огромен бял вълк.

— Ти не си турчин — отвърнах, стискайки зъби от болка. — Ти си българин, който се прави на турчин, на всичкото отгоре — Вълк.

— Поради що се срамиш да се наречеш Българин? — изригна в смях Ибрям Ага. — Години наред ме мислеха за Куче. Никой не можа да ме разкрие. Между другото, добър беше мюзикълът, а?

— Дано умреш от рак! Бавно и мъчително! Боклук такъв! — казах ядно. — Можеше да спасиш Елена.

— Не сте един за друг. Тя все се оплакваше, че свършваш бързо. — Ибрям Ага ми се усмихна мазно и се изплю. — Нямаше смисъл да се хабя за нея.

— А парите?

— Паричките си ги има, но няма да ти ги дам — отвърна Ибрям-Кирил и се разсмя надменно. — Силата от Меча и Черепа не ми трябват — тях оставям на глупаците. Виж, парите са друго нещо, а ти помогна много. Но понеже ти нямам вяра, че ще си трайкаш, ще се наложи да те подложат на евтаназия. Релакс, няма да боли! Аз не съм садист като моето братче, ей тука.

Кирил скрива трупа на Виктор.

— Какво стана с кармата, Ибрям Ага? — Опитвах се да спечеля време, докато събера сили, да избягам под формата на куче.

— О, в нея има резон. За два дена ти причини смъртта на много хора. Не знам каква карма ще изкупваш, но сигурно е голяма. Аз обаче вярвам в парите. А те носят духовна радост. Една екскурзия до Бали ще ми дойде добре. Таман да подиря малко мъдростта на изтока.

— Циничен простак! — нямах сили за нищо друго.

Кирил ме скрива в лицето и аз се проснах на земята. Костта изпука, ченето се счупи.

— Караш ме да ставам лош, като батко ми.

— Умри... — друго не се сетих какво да му пожелаая.

Ибрям Ага се надвесил над мен. Ръката му се превърнала в ледено острие. Отказвах да приема съдбата на пешка, която трябва да бъде жертвана на офицер. Превърнах се в куче и се опитах да избягам. В следващия миг нещо опари силно козината ми. Топъл вятър едва не ме помете, а зад Ибрям Ага се разпериха чифт огнени криле, които имаха размаха на пътно платно.

Огромна пламтяща феникс, пръскаща жупел наоколо, се появи зад изненадания Кирил и нажежените му крила го покриха в смъртоносен капан. Кирил се опитваше да разсече горящите пера с леденото си острие, но температура бе толкова висока, че самият той започна да се разтапя.

Огън и лед се сблъскаха пред очите ми. Ледът се изпаряваше с бързи темпове, но успяваше да изгаси много от огъня. За щастие, пламъците бяха по-силни. След половин часова стихия, ледът бе стопен, а от феникса бе останало малко огнище във формата на човешко същество.

Когато пламъците изтляха, аз докуцуках до тялото, което бе на младо момиче. Ахнах от щастие, изненада и притеснение. Това бе тялото на Елена. Побутнах я с муцунка, усещайки, че е жива. Но как беше възможно? Започнах да я ближа по нослето и тя отвори очи.

— Елена? Как е възможно това...

Тя ме гледаше с игривия си поглед.

— Глупав Вихър — рече ми тя. — Аз не съм Орел, а Жар птица. Не мога да умра.

Сълза се спусна по бузата ми. Как не се досетих? В лагерите на шаманите, един на хиляди Орли се раждаше с дарбата на Феникса. Разплаках се като малко дете.

Месеци по-късно с Елена се разхождахме из Женския пазар. Аз бях прочистил всички мори и се чувствах свободен. С Елена се разхождахме и ядяхме ягоди. Така и не станахме отново гаджета, но като цяло се забавлявахме добре. Бяхме си дали почивка от магичния свят, в който избухна гражданска война. Ако ни повикаха по спешност, можеше и да се отзовем в лагерите, въпреки че след предателството на Вълците нямах никакво желание да им помагам.

— Имам чувството, че се доближавам до скритите кинти на Ибрям Ага — казах аз, докато се разхождахме и похапвахме.

— Не мога да повярвам, че след всичко, което се случи, ти мислиш за пари — сгълча ме Елена.

— Ами какво да ти кажа — усмихнах се. — Такъв съм си. Мисля, че съм си ги заслужил...

— Нищо чудно, че те заряхах — каза тя и двамата се засмяхме.

Слънцето се скри зад Витоша и светлината започна да отстъпва място на мрака. А мракът носеше тъмнина, която не бе толкова страшна и не бе задължително зла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.